

1.

Alapvetésül: Mi a feladatunk?

Megtanultam már, hogy a Szentlélek nélkül nem szabad semmit elkezdni. Napjainkra lélektelenné vált a világ, ezért mindenhova a léleknek, a lendületnek, a jókedvnek és a szíves hozzáállásnak kell belépnie. Éppen ezért mindegyikünk, író és olvasó a maga módján hívja a Szentlelket személyesen! Ő az, aki megtanít a teljes igazságra, Ő az, aki nagyon szeret, Ő az, aki egységesít, s Ő az, aki vigasztal.

Témánk: Isten a történelemben, a körülöttünk lévő világban és az emberben.

Schütz Antal piarista tudós komoly könyvet írt erről a témáról, *Isten a történelemben* címmel. Az előszavából idézek:

„A honnan, hová, miért történelmi kérdései napirendre kerültek, sőt életkérdésekké lettek. Mit

felel rájuk az örök bölcsesség, hogyan igazodik el a ma történelmi helyzetén és földadatában a katolikus igazságot valló tudományos gondolkodás?

A kereszténység úgy jelent meg, mint ősi eszmény és ősi igazság, amely ott virrasztott a történelem bölcsőjénél, és mindamellet hivatást és erőt érzett az ifjúság és jövő országát építeni egy inaszakadt és vénhedt világ közepette.”

Amint az Ember megjelent, abban a pillanatban olyan tényező lépett be a világ eseményeibe és a nagy kibontakozásba, amilyen még nem volt, mert a legmagasabb emlősök és a legalacsonyabb rendű ember között végtelen nagy a különbség! Ugyanis a legmagasabb rendű emlős sem tud *fejlődni*; egy bizonyos fokig elér, de várost nem alapít, tudománya nincs, irodalma nincs, vallása nincs. Ami adva van számára, az *ösztönös adottság*; nagyon szépen éli a maga életét, de nem nő önmaga fölé. Szoktatni lehet azért egy-két dologra, hogy például biciklizzen a majom, vagy adott sorrendben nyomogassa a számítógép billentyűit, de ezek nem értelmes teljesítmények, hanem csak „beprogramozzák” őt szoktatással.

A legalacsonyabb rendű ember pedig mihelyt megjelenik, már rajzol a barlangok falára, kultuszt jelenít meg, és már kapcsolatba kerül az Istenséggel. Tehát óriási nagy az ugrás, amikor belép a *szabad akarattal rendelkező értelem*. A megélés útján az ember olyan történet szemléleti anyagot halmozott fel, amely neki élet, de elásott kincs azok számára, akik úgy lettek a pillanat gyermekei, hogy egyúttal nem tudnak az örökkévalóság fiai lenni.

Az emberben ugyan benne vannak a szellemi értékű kincsek, de mindjárt az elején valami nagyot vétett: ki akarta váltani az alkotó Istent önmagával: ő áll a helyére, s ez a bűnök bűne. A mi részünkről is ott a nagy kísértés: helyettesítsem az Istent magammal? Nem kell Isten, majd én megoldom az életem!...

Ez a tragédia.

Rendkívül érdekes a történelem vergődését szemlélni. Folyamatok ismétlődéseit, amelyekben a fejlődés ritmusát esztelen háborúk és pusztítások leállítani látszanak, magát Istent vélik kirekeszthetni a sodró folyamatokból. Aztán föltűnik a nagy tagadás szelleme, a Sátán. A teológia *fermentum*

*iniquitatis*nak, gonoszság kovászának nevezi. Itt van, jelen van a társadalomban, jelen van az egyházban, és ezzel számolnunk kell! *Tényező*, Isten engedélyével. Schütz így ír erről: „Szembeneáll egymással a történelmi tragikumot hordozó két ellentét: Isten országa és az istentelenségé. Ennek feloldása nem más, mint Isten országának belső diadala és tényleges kiépülése.”

Itt a kérdés, hogy *az ember sietteti vagy hátráltatja a fejlődést?* Igen lassú és sebzett az értelem, és Isten ezzel számolt! A szabad akarat azt jelenti, hogy én mást is akarhatok, mint amit Isten. Én leköphetem, letagadhatom Istent, akkor sem fog mindjárt megbüntetni, meg mennydörgést csinálni. Ő számol ezzel, de a fejlődést igenli: lehetőséget ad, hogy bontakozzak, és egyre jobban megközelítsem Őt.

A tudomány évszázadokig nagyképű volt: „Minek ide Isten, ugyan már, kérem!” És odáig jut el Isten türelmes, ritmust ütemező Szentlelke segítségével, hogy a tudomány kopogtat Isten ajtaján.

Az emberi értelem elhomályosult, akarata rosszra hajló lett, belső világában elvesztette Istent – és ez az, amit újra vissza kell szerezni!

A lassú, sebzett értelem nehezen érti meg az összefüggéseket. Az ember egyszerűen képtelen arra, hogy föltétlenül ki tudja következtetni azt, hogy Isten vagy legalább valami intelligencia létezése szükségszerű. Akkor jön a gőg, amely akadályoz, kimond „dogmákat”, az ő emberi „tyúk-agyalmányait”, és azok segítségével értelmez. Ennek a következménye a rossz.

Az ismert anekdota szerint az egyik tudós professzort figyelmeztették a növendékei, hogy nem helyes az általa felállított elméleti tétel, mivel a tények mást mutatnak. Annyira gőgös volt ez a professzor, hogy azt mondta: „Ja, uraim, az a tények baja!”

Olyan ez, mint amikor a mocsári bogár nagy nehezen kiássza magát a mocsárból, és a kifúrt pici kis lyukon keresztül nézegeti az eget. Aztán tudományos előadást tart az égről és a csillagokról. Ám odamegy a sas, és azt mondja neki: „Öcsi, nem jó ez, ez nem így van!” A bogár meg kineveti: „Te ostoba, te álmodozó sas, én ezt jobban tudom, mert tudományos szempontból foglalkoztam a dolgokkal!” A sas tovább szárnyal a végtelen felé, a magasságok felé, de már nem szól.

Két rendhagyó hitvallás a tudomány fényében

Dr. Csókay András agysebész

Istenhit és orvostudomány az életemben

Hála a tudomány fejlődésének, ma már ott tartunk, hogy észérvek alapján is eljuthatunk az evangéliumi tanítás teljes elfogadásához. Az értelmi belátás hatalmas erő! Ahogy János apostol is belépett a sírboltba, és „látott és hitt” (Jn 20,8), ám kétségtelen, kellett hozzá egy érzékszervi felismerés a lepelről és a kendőről, amelyek ott heverték összehajtván, mint a feltámadás bizonyítékai.

Vannak úgynevezett indirekt tudományos bizonyítékaink is, ezeket értelemmel vizsgálva szintén hitre jutunk.

Az asztrofizika, mint a tudományok tudománya egy tapodtat sem lépett előre a csillagokra felbámuló ősemberhez képest, hiszen nem képes megfogalmazni, hogy miként lett a semmiből az a kicsi valami, ami ősrobbanni tudott. A semmi létezése

logikus, de hogy honnan van az a kis valami, az már nem. Aztán az ősrobbanástól már matematikailag is bizonyítható, gyönyörű és hihető elméletek születnek mindmáig a táguló világegyetemről és a galaxisok milliárdjairól.

A sejt kutatás sem jutott előre abban a tekintetben, hogy az élettelen anyagból akár csak egyetlen pici élő szerveződést képes előállítani.

Az emberi személy megjelenése Barsi Balázs ferences atya tanítása szerint: *„Szüleinktől azt kapjuk, hogy valamik vagyunk. Ebben a külsőnkön kívül akár a zenei készségünk és a labdaérezkünk is belefoglaltatik. De ettől még nem vagyunk személyek. Azt egyedül Istentől kapjuk a fogantatás pillanatában.”* Erre a legjobb példák az egypetéjű ikrek. Minden ugyanaz, a DNS, a neveltetés, a táplálkozás, de már a kisgyermekkorban is teljesen különálló és különböző személyek, saját szabad akarattal, amelyet nem a szüleiktől kapnak.

Néhány mondat a feltámadásról

Jézus feltámadása a történelemtudomány, a természettudomány és a pszichológia alapvetései is

bizonyítják. A történelemtudomány számára nem kérdés; látták, leírták, továbbadták a történeteket.

A természettudományhoz a legjobb példa a torinói halotti lepel, de a tudományosan bevizsgált eucharisztikus csodák sem maradnak el mögötte. A lélektan értelmezése szerint pedig teljességgel elképzelhetetlen, hogy ha a feltámadás nem történt volna meg, akkor egy ilyen „óriási blöffért, hazugságért, átverésért” tizenhárom egyszerű, józan gondolkodású halászember, vagyis az apostolok vállalták volna a legdurvább vértanúhalált. Érdemes ezen elgondolkozni.

Fontos, hogy bár több száz vallás hirdeti valamilyen módon a lélek halhatatlanságát, a test feltámadását egyik sem. Tudjuk, hogy Jézus feltámadt, és hogy ez lesz a mi jövőnk is. Nem úgy támadt fel, ahogy nagypénteken fél háromkor a kereszten kinézett, mert akkor egy bonctermi halotthoz volt hasonló. Frissen, üdén, fiatalosan támadt fel, testi-lelki erejének teljességében. Így fogunk mi is feltámadni. Megint Barsi atyát idézem: *„...a mi jövőnk már megtörtént, mi nem olyat várunk, ami még nem történt meg”*.

A ráतालálás állomása

A tudomány Isten ajtaján kopogtat

A XXI. egerszalóki ifjúsági találkozó és lelki gyakorlat üzenete	7
1. Alapvetésül: Mi a feladatunk?	12
2. Az anyagvilág állandó fejlődése	27
3. A mindent átfogó világszemlélet	43
4. A gondolkodás (filozófia) fejlődése	47
5. Isten belép a történelembe. És a rossz? Honnan?	58
6. Kiút a tragédiából: Jézus Krisztus	72
7. Isten a történelem és az emberi élet ura	87
8. Felkészülés a jövőre; lelkesen az előretörő úton!	96

Két rendhagyó hitvallás a tudomány fényében

Dr. Csókay András agysebész Istenhit és orvostudomány az életemben	113
Szűcs Ernő Az univerzum himnusza	140

